

[*Kérdez az idő*]

TŐKÉCZKI LÁSZLÓ

Az elithiányos, csonka társadalmak politikai jellegzetességei

Valószínűleg általánosíthatók ennek az írásnak bizonyos megállapításai, de valóban itt és most a Kárpát-medence (betiltandó fogalom?) népeinek történelmileg mélyen gyökerező viszonyairól van szó csupán. Egy olyan soknemzetiségűvé lett térségről, ahol csupán három nem elithiányos, nem csonka társadalom létezett: a magyar, a német és a horvát. Aligha véletlen, hogy ezek viszonyai voltak a legkisebb feszültségekkel terhesek.

A társadalmilag csonka társadalom azt jelenti, hogy egy etnikumnak – különböző okokból – nincsenek vagy folyamatosan beolvadnak a felső társadalmi csoportjai, s emiatt létezésük sokféle tartalmát más elitek, mintaadók határozzák meg. (Sajátosan csonka társadalom térségünkben a zsidóságé, amelynél a kapitalizálódás során a páriánépből szinte alsó társadalmi rétegek (parasztság, munkásság) nélküli közösség lett. Nem tartozik most tárgyunkhoz, de nem véletlen az, hogy a történelmi cionizmusnak egyik legfőbb törekvése lett a zsidó parasztság megteremtése!)

A csonka társadalmiság a feudalizmusban viszonylag kevés konfliktushoz vezetett, de a nemzeti ébredések nyomán ebből irgalmatlanul eldurvuló, szinte folyamatos háborúság lett. Kielesítette a csonka társadalmaknak a teljes struktúrájú társadalmakhoz, etnikumokhoz való viszonyát, ha azok vallásilag is mások voltak. A közös egyházakhoz tartozó magyar és szlovák hívek viszonya például sokáig szinte zavartalanul békés volt, míg a magyar–román viszonylatban már 1784-ben a Horia–Closca-féle lázadásnál *szociális tekintet nélküli*, mai szóval etnikai tisztogatás indult a dél-erdélyi magyarság ellen! S aztán ez 1848–49-ben folytatódott.

A csonka társadalmak ugyanis hátrányosan homogének, s így önmaguk kései artikulációját az „elnyomottság” elleni *jogosultnak tűnő fellépés* kezdi meghatározni a tömegtársadalmak(?), a „demokrácia”(?) elkövetkezésével. A csonka társadalmak nem létező elitjeitől ugyanis *közvetlenül nem süllyednek le magasabb rendű – esetünkben európai jellegű – kulturális javak, civilizációs minták, jogállami normák*. „Mentségül” szolgál a népi és felekezeti műveltség zárt keretében élő közösségek számára persze az, hogy ők nem is „tagok” még a felülről lefelé bővülő elit európaiságban. Viszont ez rögtön magyarázza is egy későbbi sajátosságukat is: nem fogékonyak a társadalmakat belülről szétverő szélsőbaloldali osztályharcos tanokra, hiszen magukat szinte egyetlen „elnyomott osztályként” élik meg! De az idegenekkel mint „osztályokkal” szembeni kíméletlenséget gyakorolják – „osztályharcosan”. Elűzés, elkobzás, elnyomás – az elvileg fennálló jogok ellenére.

S ezért is tűnnek ők majd a „demokratikusabb” társadalmaknak, hiszen a kapitalizmussal felemelkedő vezetőik zöme „népközeli”, sőt közvetlenül „népi” ember

(azok természetes, reflektálatlan érzelmi demagógiájával!). A csonka társadalmak új elitjei körében nincsenek bonyolult alkotmányos és jogi problémák, bár elvileg vannak alkotmányok és törvények. Ott általában csak radikális – mondjuk úgy – plebejus „megoldások” vannak. Különösen az *idegenekkel szemben, de majd a saját „alulmaradt” népükkel szemben is!* Egyáltalán nem volt az véletlen, hogy például a kolozsvári, román, szociáldemokrata munkások nem lelkesedtek 1918-ban az érkező regáti uralomért, s az sem, hogy az erdélyi román elit képviselői 1918 után nem egyszer hangoztatták a történelmi Magyarországon élvezett egykori jogi védeltségüket – a saját balkáni „demokratikus” rendszerükkel (rendőrség) szemben!

A Kárpát-medencében a magyar államiság és annak hordozói évszázadokon keresztül óriási áldozatokkal és szívósan fenntartottak egy állami és művelődési struktúrát, amely kettős asszimilációs „műhelyként” működött. Egyrészt sajátosan „nemzetileg” asszimilálta a Nyugatot, másrészt általában asszimilálta a nem magyar népeiségek elitjeit is. Rendkívül rugalmasan működött ez, amelyet végül is az európai nagyhatalmi politika regionális képviselője, a Habsburg-dinasztia is – bár sokszor fogcsikorgatva – elismert azzal, hogy mindig a magyarokkal tárgyalt. Egyszerűen mert nem volt más európai jellegű erő, amellyel megállapodhatott volna. S a többi etnikumok így szükségszerűen szorultak a „második vonalra” akkor is, ha a magyarság létszámra nézve már csak relatív többséget jelentett a Kárpát-medencében! S az is szükségszerű volt, hogy alkalmi magyarelles szolgálataikat csak átmenetileg honorálták Bécsben.

* * *

Lehet vitatkozni sok mindenről a honfoglalással kapcsolatban, de egy dolog biztos, hogy bárkik is voltak itt korábban a Kárpát-medencében – a románok és szerbek, rutének elődeit biztosan kizárhatjuk ezek közül! –, azok nagyobb részt az idők során asszimilálódtak az ázsiai, nomád, államszervező technikát és erőket a keresztyéniséggel párosító, nagy létszámú magyarságba. A fejlettebb nyugati módszereket hordozó korai német bevándorlók elitje is hamarosan a „bennszülötté” váló magyarság elitjébe tagolódott. S majd csak a felföldi és erdélyi (ipari és bányavárosok és környezetük falusi népessége maradt meg tartósan németnek – *előjogai birtokában*. Ennek a németiségnek a másik megmaradási pillérét az jelentette később, hogy folyamatosan élénk szellemi (egyetemi és egyházi) kapcsolatban maradtak (evangélikus) anyaországukkal.

A másként bevándorló korai németység (1526 előtt) általában – egyes városokat például Budát, Sopront, Kolozsvárt, Pozsonyt s a nyugati határvidék kompakt németiségét leszámítva – beolvadt a magyarságba. A zömmel katolikus svábság (1711 után) igen eltérő módon asszimilálódott, de zömében *mindvégig lojális volt politikailag* a magyarsághoz. Ennek következtében pedig – az ázsiai lovasnomád államszervező elvnek megfelelően – nagyrészt íratlan „lokális nyelvi és életforma-autonómiát” kapott. E jórészt paraszti népesség tipikusan képviselte az egyéni/családi társadalmi felemelkedést spontán magyarosodással „lereagáló” attitűdöt. Németként is jó, hazafias magyarok voltak.

[*Kérdez az idő*]

A Dráva által jól „elhatárolt” horvátság szigorúan katolikus elitje ugyan mindig Habsburg-orientációjú volt, de a magyarsággal a végül számukra is tragikus következményű délszláv utópiák (illírizmus, jugoszlávizmus) kibontakozásáig alig volt konfliktusuk. Sőt elég erős magyarbarát („magyarón”) irányzatuk is volt. A szűkebben vett Magyarország horvátjainak magyar államhűségét a Trianon utáni várvidéki mozgások is bizonyítják. Jellemző az, hogy a magyar–horvát viszony erősebben vitatott része a protestantizmus horvátországi jogaival volt kapcsolatos.

Jellemző „képlet” az, hogy míg a németek és magyarok tájékozódását zömmel a német birodalmi (nagyrészt protestáns) egyetemi világ formálta európai tekintetben, addig a horvátoknál itáliai és a Habsburg-dinasztikus kapcsolatok alakították ezt. De ezek „konvergenciája” az idővel fokozódott. A magyar, német és horvát elitiek egyébként jellemzően többnyire *jogilag* konfrontálódtak, s előjogok nélküli népeiségeik is így mindenképpen az *adaptált európaiság* keretében mozogtak. Víták, konfliktusok voltak, de ezek jellemző módon – etnikai okokból sem! – nem képeztek az adott politikai struktúrán kívülre tájékozódó erőt (a horvátok ilyen irányú lépése pillanatok alatt óriási vereséget szenvedett a *balkáni szerb erőpolitikával* szemben!).

Az előbbi két néphez képest a Kárpát-medencei ruténség kései hullámokban történt bevándorlása s valódi anyaországának hiánya miatt még a XX. században is elithiányos, csonka társadalom. Papi elitjének családi nyelve jobbára a magyar lett, paraszti felemelkedőinek útját a XX. századra pedig csaknem teljesen elzárta a Schönborn uradalom és a nagy tömegben letelepedő zsidóság együttes túlsúlya. A Rákócziak óta hazafias, jámboran vallásos ruténségnek egyházilag ugyan megvolt a szinte teljes autonómiája, hiszen a munkácsi és az eperjesi görög katolikus püspökségek népének zömét a rutének tették ki (a hajdúdorogi magyar görög katolikus püspökség kialakítása után (1913) pedig csaknem teljesen), de azok papságát nem vonzotta, vonzhatta az orosz dominanciájú ortodoxia. Ők nem remélhettek államegyházi státust semmiféle változástól, másrészt egyszerűen hiányoztak a Magyarországon túli és a magyarok elleni hagyományok is. A ruténség itt lett külön néppé, s az orosz elnyomás alatti Ukrajna–Galícia távoli volt. S a nagyszámú galíciai ruténség ellenségének a lengyeleket tekintette. Így a rutének magyar asszimilációja – a tömbterületen kívül – viszonylag gyors volt. Nem véletlen az, hogy közös templomaik sem a románokkal, hanem a magyar görög katolikusokkal voltak.

A kései nemzeti ébredés miatt nem volt magyar–rutén konfliktus, viszont ma látjuk azt, hogy a szovjet elnyomás alól felszabadult, többszörösen súlyos elithiányt s csonka társadalmiságot megélt ukránság jelenleg „pótolja” a „demokratikus” jellegű plebejus etnokratizmus másokkal szembeni szokásos érzéketlenségét (lásd iskolapolitika!). Ugyanakkor nyugodtan kimondható, hogy a hazai rutének „Európát” a magyarokon keresztül kapták, s magyar államhűségüket nem tudta megzavarni a pánszláv (és ortodox) propaganda. A rutén–magyar barátság a magyar–lengyel kapcsolathoz hasonló. De nem nemesi alapozású!

Lényegesen másként alakult a magyar–szlovák (=felsőmagyarországi szláv) viszony, amelynek „kezdő” századaiban a magyar gyepűvidék benépesedésével sokfé-

le szláv (lengyel, cseh, rutén, „szlovák”) telepésével gyakran inkább a magasabb civilizációs szintet képviselő németiség élt együtt széles „fronton”. Az oda kerülő magyar nemesek (székelyek, egészen Morvaországig, turóczi, szepesi határőrök stb.) vagy egyéni birtokszerzők (mint például Csák Máté Fejér megyéből) vezetni és uralkodni tudtak (megyei szinten), de sokszor szlávvá asszimilálódtak vagy két-nyelvű állapotba kerültek. Hosszú ideig a három, illetve négy-nyelvűség (szláv, német, magyar és latin 1844-ig!) nem vetett fel identitásproblémákat s főleg nem az államhoz való lojalitás kérdését. Az ún. hungarustudat nem jelentett etnikai magyarságot, de jelentette igenis a magyarság által dominált országhoz való politikai hűséget! Ami természetes volt, hiszen szlovákság mint olyan nem létezett, magyarság viszont igen!

A rendkívül lassan kialakuló szlovák nemzeti közösség zöme – bármiféle valódi saját állami tradíció híján! – a magyarsággal közös történetiség bázisán állt. A valóságban – anyaország nem lévén – nem voltak *elkülönült* hőseik, nem volt önálló „szlovák” múlt a nyelvhez kötött *folklorisztikus önállóságon* kívül. A szlovákságot a magyarokkal közös evangélikus egyház egyes képviselői és a pánszlávizmus teremtették meg (a katolikusok később csatlakoztak). A tehetségre alapozó evangélikus/protestáns nyugati egyetemi ösztöndíjak rendszere hívta életre azt a szláv értelmiségi réteget, amely egyáltalán egységes irodalmi nyelvet és egy interkonfessionális közösséget hozott létre. De mindez még a történelmi Magyarországon belül maradt. Csakhogy a nagyrészt jámbor és jobbára vallásos katolikus „szlovák” népet egy idegen gazdag szláv elit kerítette hatalmába – nagyhatalmi döntések előtt is és annak nyomán! –, s az ateista–materialista cseh (szláv) hatalmi célok úgy fokozták a korábban is erős szerencsétlenségi/elnyomottsági/kisebrendűségi tudatát egy népnek, hogy az ún. felszabadulásukat követően még kiszolgáltatottabbak lettek, mint voltak.

A szlovákságot a csehek, egy idegen gazdasági elitet jelentő, tipikusan kapitalisztikus-imperialisztikus népesség *vezette ki* a történelmi országból úgy, hogy a valóságban a szlovákság csonkaságból táplálkozó „másodrendűsége” továbbra is programozott volt. De a „csehszlovák másodrendűsége” belül már kibontakozott az a „demokratikus” szlovák kíméletlenség (kitelepítés, kisajátítás stb.), amely napjainkban is tart a magyarok ellen. Pedig: mikor fosztottak meg tulajdonától, űztek el házából, hazájából valakit etnikuma, nemzetisége, vallása miatt a történelmi Magyarországon? Nem juthatott-e el akár a legmagasabb társadalmi pozíciókba valaki szlovák volta ellenére ugyanitt? Most a kíméletlen történelemhamisításokról nem is beszélünk. Miért jó a progresszivisták felmorzsoló „demokrácia” (á la Masaryk) – nemcsak a magyarokkal, de a németekkel szemben is, és miért elvetendő a történelmi jogállamiság egykori „reakciós” magyar világa? Miféle legitimitációja van olyan „igazságtételeknek”, amelyek kollektív bűnt tételeznek?

Sok kérdést lehetne még felvetni, de az igazsághoz hozzátartozik, hogy az egyébként „alkatilag” jámbor szlovákságot igazán a kommunizmus vadította el ugyanúgy, ahogyan a szintén jószívű, vallásos oroszországot. A több évszázados oszmán szocializációban formálódott balkáni románságot és szerbiséget azonban – az

[*Kérdez az idő*]

utóbbi martalócként már II. Rákóczi Ferenc szabadságharcában (1703–1711), majd Erdélyben a románságot a Horia–Closca-féle lázadásban (1784) – megismerhette a magyarság mint nem európai tényezőket! Ezeknél az etnikumoknál a törvényesség és a jog szinte teljesen ismeretlen volt. A nyers erőszak – legfeljebb később némi „franciás” púderrel – máig meghatározó módszer maradt. A görög katolikuság európaizáló, kisebbségi tendenciáit nem véletlenül számolták fel a román kommunizmus idején. Annak ellenére – tegyük hozzá –, hogy a hamis alapon nyugvó román nemzettudatot (dákonzimus) ők csinálták meg! A nyers erő legitimitációjára persze mindig összeeskábáltak valami történelmi mítoszt, s azt szakralizálták. Jellemző azonban, hogy amit a maguk számára igényeltek, azt ugyanolyan feltételek esetén sem engedték meg másoknak!

A balkáni „konfliktuskezelés” egyenlő ugyanis az erőszakkal (ezt láthattuk a délszláv háborúban), az erővel, s mivel a nagy szellemi befolyású ortodox egyház papsága általában alig van magasabb szinten, mint a zárt folklorizmusban élő hívői, nincs közvetítés Európától, és általában nincs is arra reflexió. A lehanyatlott Bizánc művelt görögsége ugyan felette áll környezetének, de ennek minden ereje a környezetét kihasználó túlélésre ment el. A szerb társadalom csak igen erőteljes katonai (martalóc) jellege miatt különbözik a románától. Nem nevezhető véletlennek, hogy mindkét nép modern kulturális kezdetei ezért Pest-Budához, illetve (a románoknál) Bécshez is kötődnek. Viszont az is jellegzetes, hogy e kultúrához nem kapcsolódott hozzá az a jogi gondolkodás és gyakorlat, amely áthatotta a magyar nemesség leginkább csoportérdekű lépéseit is. Sem a szerb, sem a román politika nem volt annak ellenére sem demokratikus, hogy friss sütetű, plebejus eredetű emberek nagy szerepet játszottak a vezetésében – ha a demokrácián nem a minőség nélküli tömeget értjük.

Önmagában ugyanis a származás vagy az *alsó társadalmi státus minőség szempontjából nem jelent sokat*. Ahogyan a demokrácia is semmi, ha csupán befolyásolható tömegek kijátszható részvételét jelenti (tömegtársadalom á la USA). A román és szerb uralom 1918 utáni jellegzetességei azt bizonyítják, hogy sem jogi-politikai (jogállami) múlt és sem annak a népig lejutó (például protestáns presbiteriális rendszer vagy nemesi demokrácia) tapasztalatai nélkül nem lehet semmiféle demokráciát teremteni. Ugyanis az nem demokrácia, hogy lecseréljük, kisajátítjuk és elűzzük a régi (esetleg idegen) elitet! Az átmenetileg teremtett, viszonylag nagyobb anyagi egyenlőséget vagy bizonyos esélyt ugyanis a hatalmi erőszak (vagy diktatúra) rögtön semmivé teszi. Etnikai alapon így csonkolódott a demokrácia az utódállamokban, majd a kommunizmus idején a még nyíltabb erőszakot hozta a „plebejusság”. Ez csak annyit jelentett, hogy nem vacakoltak itt holmi előírásokkal, hanem „cselekedtek” – plebejus „polgártársakkal” szemben is –, ha idegenek voltak, az „osztályidegenről” már nem is szólva. Ezért árulás például a Magyar Népi Szövetség erdélyi működése! Náluk látszik, hogy a nyelvinél van súlyosabb következményű asszimiláció is.

Egyáltalán kimondható, hogy a „nép” nem hordoz önmagában semmiféle autentikus és automatikus igazságot és demokráciát, mert a „nép” fogalma már

önmagában is egy ideologikus tákolmány. A valódi „nép” ugyanis „emberi alapon” sokféle. A mohó materialista senkiházítól a becsületes, etikus „szegény emberig”. Az viszont realitás, hogy egy nemzet („nép”) sokféleképpen profilizálódhat. A Kárpát-medence „felülről” csonka társadalmi a „demokratikus” modernség világában – *értékeiktől függetlenül* – felértékelődtek, mert jól szolgálták bizonyos nyugati hatalmi és tőkés körök érdekeit. Míg mások leértékelődtek, sőt ellenséggé lettek csupán azért, mert *folytonos történelmi egész struktúrájuk révén* kialakult, létezésük következtében önálló érdekeiket és értékeiket hangsúlyozták és védték. Így lett például a kb. 1900-ig liberális mintaaország Magyarországból feudális, elpusztítandó ország.

A magyarság így lett politikai türelme ellenére – hiszen hatalmi helyzetében követhette volna az 1535 óta gyakorolt nyelvi homogenizációs francia modellt – évszázados „elnyomó”, a kései „plebejusok” hazug céltáblája. Amely ellenséges „tematizációnak” a kivételes szabadelvűséggel egyenjogú, magyar állampolgárokká tett, befogadott elemek *egy részének* szégyentelen hatalmi törekvései segítettek belülről – máig! Ezen „belső körök” elitcsérés hatalmi érdekeiket abszolút módon az identitásnélküliség önző módján akarták és akarják ma is megvalósítani. Ez a társaság „felfedezte” az ún. emberiség szintjét a számonkérhetetlen uralom lózungjait és kényelmes célját.

A hivatalos magyarországi marxista és haladó történetírás tehát nem véletlenül állt a „demokratikus” nemzetiségi politizálás mellé saját népének érdekeivel szemben is. Itt az utópikus ködevő „népek békessége”-tézisen túl egyszerűen arról volt szó, hogy mindenkít szövetségesnek tekintettek, aki a régi magyar politikai elitet segíthetett lecserélni.

Így, miközben egyértelműen, gyakorlatban is látszott a plebejus eredetű új nemzetiségi (és a cseh) elit féktelen imperializmusa – térképeik már jó előre jelezték azt, hogy jogról vagy méltányosságról szó sem lehet –, a magyar „haladó erők” gyűlölete a számukra jogállami feltételeket biztosító Monarchia és a történelmi Magyarország ellen nem tudott csitulni.

A magyarellenes nemzetiségi elitek a maguk meglehetősen primitív történelmi legitimációs mítoszain és meséin túl persze óriási nyugati, az ottani szabadkőműves körök szájjáznak megfelelő folytonos „demokratikusságot” bizonyító kampányokat folytattak. És – érdekből! – mindig meghallgatásra találtak, hiszen mondanójuk egy állítólagos egykori csúcsdemokrata, Seton Watson zömmel hamis – tisztán angol hatalmpolitikai célokat szolgáló – állításain alapultak. Erről a figuráról elmond mindent az, hogy nem az írek vagy indiaiak stb. sérelmeivel és „felszabadításával” foglalkozott, hanem a veszélyes, angol konkurens német politika szövetségesének, a Monarchiának a felbomlasztásával!

A „szociális igazságosztás” velejéig hazug marxista tézise a Kárpát-medencében szépen összeolvadt a román, szerb és szlovák sovinizmus csonkatársadalmi „demokratikus” hazugságaival, miközben a magyar „progresszívek” szembefordultak saját népükkel. Persze ha arra gondolunk, hogy az első világháború végén a „népek önrendelkezési joga” című bombasztikus hazugság alapján ott húztak határo-

[*Kérdez az idő*]

kat egyes erős emberek és körök, ahol éppen kedvük tartotta, nos, akkor természetesen a csicskásoknak is mindent szabad. Azóta is. (Szegény horvátok máig hátrányban vannak a szerbekkel szemben – progresszív kalandjukért máig fizetve. A németellenített Közép-Európában – érdekes módon – rajtunk kívül csak ők „fizetnek”. S persze az osztrákok, akik „fizettek” rögtön Waldheimért, Haiderért!)

A kommunizmus azt a vékony, saját, nemzeti, politikai-kulturális elitet is felmorzsolta, amely egykori utódállami honfitársainknál kialakult. S az internacionalizmus lózungjait úgyesen saját sovinizmusuk szolgálatában állított románok, szerbek, szlovákok egy denacionalizálódott, gyökértelenül kommunista, magyarországi „elittel” szembekerülve máig naponként nyerne. Őrlik és lelkileg ölik a jogállamiságot abszolúte figyelmen kívül hagyó, plebejus primitívséggel a nekik kiszolgáltatott magyarságot (hiszen németek és zsidók már régen nincsenek). S a térségben egy alacsonyabb szintű szellemi és életforma győz – a kommunizmus miatt a magyarok között is! Ez a világ ha éppen nem erőszakos, akkor primitíven materialista (ateista) öntudatlanul a kellemesség és az indulatok/ösztönök jegyében. Alkalmas a negatív (másokkal szembeni) meghatározottságok és a tőkeérdekű manipuláció elfogadására.

Ha jobban megnézzük, akkor azt is lehet mondani, hogy az európai jellegű történelmi nemesi-polgári rétegek „legyalulása” után amerikai jellegű plebejusság lett a mindent meghatározó közeg. Csakhogy Amerika masszív családi-kisközösségi, organikus társadalmának stabilitása nélkül. Nálunk, a Kárpát-medencében kétszeres volt a történelmi értékrétegek pusztulása: egyrészt etnikai alapon pusztították el ezeket (magyarok, németek, zsidók), másrészt a kommunizmusban szociális hazugságokkal (mint burzsujokat, kulákokat, papokat stb.). A magyarság pillanatnyilag tragikus társadalmi helyzetét a többszörös „elitradírozás” (magyar arisztokraták, nagypolgárok, kispolgárok, kulákok, német és zsidó elitrétegek) eredményei magyarazzák. Szomszédaink fölényét pedig az évszázadok fegyelmező politikai és kulturális hagyományainak hiánya, amelynek következtében önvédően kiszolgáltatnak mindent és mindenkit, aki és ami jön. S az *Abogy lebet* című nagy hazugságsorozatnak immár nem látjuk a végét.

A Hitel júniusi számának szerzői

<i>Ablonczy László</i> (1945) Budapest	<i>Csoóri Sándor</i> (1930) Üröm	<i>Mobás Livia</i> (1928) Budapest
<i>Alföldy Jenő</i> (1939) Kecskemét	<i>Domonkos László</i> (1951) Budapest	<i>N. Pál József</i> (1957) Nógrád
<i>Ayban Gökban</i> (1986) Budapest	<i>Grób Gáspár</i> (1953) Budapest	<i>Papp Endre</i> (1967) Budapest
<i>Bakos István</i> (1943) Budapest	<i>Hanti Krisztina</i> (1982) Budapest	<i>Petrik Béla</i> (1965) Budakeszi
<i>Balázs Sándor</i> (1967) Bag	<i>Jubász György Eszék</i>	<i>Pölöskei Ferenc</i> (1930) Budapest
<i>Bene Zoltán</i> (1973) Szeged	<i>Kántor Lajos</i> (1937) Kolozsvár	<i>Szakolczay Lajos</i> (1941) Budapest
<i>Bertha Zoltán</i> (1955) Debrecen	<i>Lászlóffy Aladár</i> (†2009)	<i>Szegedi Kovács György</i> (1959)
<i>Bogdándy Zoltán Szultán</i> (1953)	<i>Loschitz Ferenc</i> (1977) Pécs	Sárszentmihály
<i>Bónis Ferenc</i> (1932) Budapest		<i>Tőkészki László</i> (1951) Budapest